

ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ΕΒΙΑΣΤΗΚΕ

‘Ο Μιμῆς πεινά· πεινά πολύ· και ἡ παραμάννα τοῦ ἔστρωσε τραπέζι νὰ φάγη.

Μέσα εἰς ἓνα πιάτο τοῦ ἔφερε κρέας ψητό, πολύ ὠραῖον· ἔπειτα ἐβγήκε νὰ πάρῃ ἓνα ποτήρι· γιατί δὲν φθάνει μόνον νὰ τρώῃ κανεῖς, πρέπει και νὰ πίνῃ.

‘Αλλ’ ὁ Μιμῆς δὲν ἔχει ὑπομονήν· ἡ εὐωδία τοῦ κρέατος τὸν κτυπᾷ ἔς τὴν μύτην και τοῦ γαργαλίζει τὴν δρεξιν.

— Τὸ τραβῶ νάρθη κοντὰ τὸ πιάτο, νὰ φάγω και χωρὶς τὴν παραμάννα; Λέγει μὲ τὸν νοῦν του ὁ κύριος Μιμῆς.

Και τραβᾷ τὸ τραπεζομάνδυλον· βλέπει ὅτι τὸ πιάτο δὲν ἔρχεται· ἀλλὰ ἔρχεται κάτι ἄλλο, τὸ νερὸ τῆς φιάλης· χύνεται και βρέχει τὸ τραπεζομάνδυλο, τὴν πετσέτα, και τὰ φορέματα τοῦ Μιμῆ.

‘Ο Μιμῆς, ἅμα ἐβράχηκαν τὰ φορέματά του και ἐνόησε τὸ νερὸ εἰς τὸ κρεατάκι του — ὄχι τὸ φαγητό, ἀλλὰ τὸ ἰδικό του κρεατάκι — ἔβαλε τὰς φωναῖς.

‘Εμβαίνει ἡ παραμάννα μὲ τὸ ποτήρι εἰς τὸ χέρι. Και βλέπει τὸν Μιμῆ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Γρήγορα γρήγορα πρέπει νὰ τοῦ ἀλλάξῃ ρούχα νὰ μὴν κρυώσῃ.

Και τὸ ψητό; περιμένει· και ἡ πείνα τοῦ Μιμῆ; κ’ ἐκεῖνη περιμένει.

‘Αν δὲν ἐβιάζετο, ἂν δὲν ἐτραβοῦσε τὸ τραπεζομάνδυλο νὰ χυθῇ τὸ νερὸ, τότε θὰ ἔτρωγε.

Και τότε ἀλλάζει φορέματα· και τὸ ψητό κρυώνει· και ἡ κοιλία του γουργουρίζει ἀπὸ τὴν πείναν! ‘Αχ! δὲν εἶχε ἄγιάκι ὑπομονὴ ἀκόμη;

Ποῖος τοῦ πταίει; Μόνος του. Πάρα πολὺ ἐβιάστηκε.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Κύριε,

Ειζήυρετε βεβαίως ότι ήμεις οι Πετεινοί και σεις οι Έλληνες είμεθα συγγενείς: εγγάδελφοι ίσως, άφοι και ή ιδιός μας πρόγονος ήτο Έλλην. Ναί, κύριε, μήν εκπλήττεσθε, Έλλην ή Άλεκτροιών. Κατά τήν μυθολογίαν ή Άλεκτροιών ήτο ύπηρετής του Άρεως, του θεού του πολέμου. Μίαν ήμέραν έλησρόνησε νά τον έξυπνήση τήν ώραν κατά τήν όποιαν έπρεπε, και ή Άρης διά νά τον τιμωρήση τάν μετεμάρφωσεν εις πετεινόν· έπειδή δέ τον έφευ καρπαρεί ή ύπνος έκείνην τήν ήμέραν και δέν τον έξυπνήσεν, ή Άρης τον καταδικάσε ποτέ του νά μή αισθανθή πλέον τήν γλυκάδα του πρωίνου ύπνου, αλλά νά έξυπνή από τά μεσάνυκτα: Κουκουρικό! Κουκουρικό! Άλλά διά τουτο ή ίδιος πάλιν ή Άρης τον μετεχειρίσθη ως έμβλημα του, και έπου παρίσταγον τον Άρη, πλησίον του έθετον και τον πετεινόν· ως νά ήθελαν νά είπουν ότι ή πολεμιστής πρέπει νά είνε άγρυπνος ως πετεινός.

Άπό τον Άλεκτρούνα λοιπόν καταγόμεθα και με αυτό τό όνομα ώνόμαζον οι πρόγονοί σας τους πρόγονους μας.

Όπως δέ τόρα οι χωρικοί από τά περιχώρα φέρουν εις τας Άθήνας πετεινούς και κότεις, και φωνάζουν: «Κότεις καλαίς, κοίτρι κοίτρι! Πάρτε!» ούτω και τον παλαιόν καιρόν εις τήν Τανάγραν τής Βοιωτίας, μάς έτρεφον, μάς επάχυνον και έπειτα μάς έφέρουν εις τας Άθήνας και μάς επύλουν. Άλλά δέν είνε γνωστόν πώς μάς έφώναζον οι Ταναγραίται εις τους δρόμους.

Αυτή ή μανία μας, νά φωνάζωμε πολύ πριν χάρξει ακόμη, έκαμε τους Σουβαρίτας, οι όποιοι ήσαν άνθρωποι του ύπνου και του χουζουριού, νά μάς διώξουν όλους από τήν πόλιν των Σύβαριν.

Άλλά τον παλαιόν καιρόν ήμεις είχαμεν μεγάλην σημασίαν· επρολέγαμεν τήν τύχην· επροφητεύαμεν· και ίδου πως: Μέσα εις ένα κύκλον έχάρασσαν τά γράμματα του Άλφάβητου· επάνω δέ εις έκαστον εξ αυτών έθετον ένα κόκκον κριθής· ένα από ήμάς έβαζαν μέσα εις τον κύκλον· και τά γράμματα των όποιων έπρωγε τον κόκκον τής κριθής έσημάτιζον λέξεις από τας όποιας οι άρχαιοι ένδουν, ότι ήθελον. Αυτή είνε ή περιήρμος τον παλαιόν καιρόν άλεκτρονομαντεία.

Μάς κατηγορούν, κύριε, ότι αγαπώμεν τας έριδας· ή κατηγορία αυτη είνε άληθής· διότι άμα

θέσουν δύο από ήμάς τον ένα άντικρό εις τον άλλον, και δίγως νά έχωμεν καμμίαν αίτίαν δυσαρτεσίας αναμεταξύ μας, άγριεύομεν, φουσκόνομεν, όρμώμεν ή εις κατά του άλλου· και όχι μόνον οι μεγάλοι αλλά και τά μικρά πετειναράκια· και αυτά άνάπτουν, θυμόνουν, πηδούν, κινούν τους μάλις φυτρώσαντας λουφίσκους των, και όπως λέγει ή «Διάπλασις» εις τον δεύτερον τόμον:

Άγριεμένα, κατακόκκινα πετιώνται
Τό ένα πάνω τ'άλλο μ' άγρια όργή
Ασπώνονται, μαδιώνται, σέρνονται, τσιμπιώνται
Τό αίμά τους ποτάμι χύνεται τ'ε τη γη. . .

Είνε κακόν αυτό· ίσως είνε έλλειψίς άνατροφής· διότι ήμεις ούτε σχολεία έχομεν, ούτε διδασκάλους, ούτε «Διάπλασι» νά μάς συμβουλεύη κάθε μήνα τί νά κάμωμεν και τί νά μή κάμωμεν. Άλλά διατί άρά γε μάς μισούνται και μερικά παιδιά και φιλονεικούν, και δέρνονται και λέγουν τότε δι' αυτά: μαλόνουν σάν κοκοράκια: Κοκοράκια! άς είχαν και τά κοκοράκια τόσα μέσα άνατροφής όσα έχουν αυτά και σάς βεβαίω ποτέ δέν θά μάλλον σάν παιδιά.

Άλλά δέν πρέπει σεις οι άνθρωποι νά μάς κατηγορήτε δά και τόσον ότι αγαπώμεν τας έριδας· άφού πολλοί θέλουν νά ώφεληθούν από τό έλαττωμά μας διά νά διασκεδάσουν· λαμβάνουν δύο από ήμάς, μάς θέτουν τον ένα άντικρό εις τον άλλον και μάς λέγουν: δαγκωθήτε, τσιμπιθήτε, μαδηθήτε, βγάλτε τά μάτια σας, μείνετε νεκροί από τας πληγάς σας, σκοτωθήτε . . . διά νά διασκεδάσωμεν ήμεις βλέποντες πως παλαιάτε, πως σιοτώνεσθε· αυτη είνε ή τρομερά άλεκτρονομία, και ένας λόγος διά τον όποιον αγαπώ πολύ τήν Ελλάδα είνε ότι εις αυτήν δέν ύπάρχει ή κακοήθης αυτη και άπάνθρωπος συνήθεια, όπως εις τήν Ισπανίαν και τήν Άγγλίαν.

Είν τούτοις με όλην μας τήν αγάπην προς τας έριδας, εις τό σπήτι μας, εις τήν αυλήν μας, εις τό νοικοκυριό μας πόσον ήσυχοί είμεθα! Δέν βλέπτομεν κανένα παραδείγματος χάριν έγώ· έχω τας κότεις μου· αι κυρίαί αυται άν δέν έχουν ανάγκην φορεμάτων, έχουν όμως ανάγκην νά φάγουν· και τρέχω επάνω κάτω· σκαλλίζω με τους πόδας μου, με τό ράμφος μου τό χίωμα και άμα εύρώ κάτι τι άμέσως τας φωνάζω, τας προσκαλώ, και τας τό προσφέρω· δέν είμαι έγωιστής· δέν γεμίζω πρώτα τήν ιδικήν μου κοιλίαν· κ' έπειτα τήν ιδικήν των· άφού χορτάσουν αι κυρίαί, τότε μόνον φροντίζω διά τον έαυτόν μου· και συμβαίνει πολλάκις νά έχω τήν κοιλίαν άνήσυχον,

άλλα τήν συνείδησίν μου ήσυχον ότι εξεπλήρωσα ως οικογενειάρχης τό καθήκόν μου.

Σεις οι άνθρωποι συνειθίζετε νά διμλήτε περι θυσίας και άυταπαρησίας· και όμως προς ήμάς φαίνεσθε φρικτά άχάριστοι· προς ήμάς οι όποιοι όχι μόνον τήν φωνήν μας έξοδοούμεν

—διωρέιν—διά σας, αλλά και αυτό τό αίμά μας, και αυτην τήν ζωήν μας· μάς άποκαφαλίζετε με όσην άφέλειαν άποκαφαλίζετε ένα λεξιγριφόν· διασπαράζετε τας σάρκας μας με τους πενιαλέους όδόντας σας· μάς θάπτετε εις τήν κοιλίαν σας· ή θανάτός μας σάς τρέφει· και αυτός είνε ή προορισμός μας: ν' άποθνήσκωμεν διά σας· βλέπετε ότι είμεθα όλίγον μάρτυρες ύπέρ τής ανθρωπότητος· αλλά δι' αυτήν μας τήν θυσίαν· δέν έννοούμεν δά νά μάς στήσετε άνδριάντα· τουλάχιστον έπου μάς εύρίσκετε μή μάς πετροβολείτε με τόσην άσπλαγγγίαν. . . κακά παιδιά!

ύψηλά· είνε μικρά άναλόγως του σώματός μας· και όχι μόνον ήμεις αλλά όλα τά άλεκτοροειδή ως οι γάλοι, οι φραγκόκοτεις, οι φασιανοί, οι πέριδες, δέν είμπορούν νά πετούν ύψηλά· άλλα έχω πόδας δυνατούς και εις τήν τρεγάλα προκαλώ όλους τους συνδρομητάς τής «Διάπλάσεως» νά με εθάσουν.

Συνήθως εις σας τους ανθρώπους αι γυναίκες είνε ωραιότεραι από τους άνδρας· εις ήμάς όμως συμβαίνει τό έναντίον· παρατηρήσατε τήν άλεκτορίδα, παρατηρήσατε κ' έμέ· έγώ έχω τό βάδισμα μεγαλοπρεπές· κ' εκείνη βαδίζει δειλά· ή λόφος μου και τά κάλλαιά μου είνε ωραία και μεγάλα· και αυτης είνε μικρά· πληκτρον δέν έχει εις τους πόδας της· τά πτερά της δέν έχουν τήν λαμπρότητα και τον ωραίον χρωματισμόν των ιδικών μου· πρό πάντων δέ στερείται του ωραιότερου στολιδίου τό όπίον έχω, τής δρεπανοειδούς μου ούρας. Δέν έχει δέ ούτε τήν

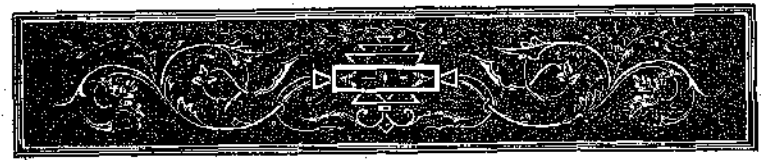
ωραίαν φωνήν μου με τήν όποιαν έξυπνώ μικρούς και μεγάλους, και διά τήν όποιαν με ώνομάζουν: Ξυπνητήρι των πτωχών. . . και των μαθητών· Κουκουρικό! Κουκουρικό!

Επειδή εις τήν «Διάπλασι» οι φίλοι σας συνειθίζου νά σας στέλλουν τας φωτογραφίας των, σας στέλλω κ' έγώ τήν ιδικήν μου, έννοούν νά με θεωρήτε φίλον σας.

Ο φίλος σας
Κοκκινόσκούφης

Ότι πιστόν αντίγραφον

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Έμὲ μὲ εἶχαν πάρει τὰ δάκρυα καὶ ὁ βοηθὸς τοῦ σχολείου εἰσελθὼν ἔξαφνα συνέλαβε πολλοὺς νὰ γελοῦν καὶ τοὺς ἐκράτησε νηστεία.

Ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐλησμόνησαν, φαίνεται, τὴν τιμωρίαν καὶ ἤρχισαν πάλιν τοὺς σκωπτικὰς τῶν γελώτας. Ἐμὲ μὲ πῆραν πάλιν πικρότερα τὰ δάκρυα.

Ἐνῶ οἱ συμμαθηταὶ μου ἐγέλων, καὶ ἐγὼ ἐκλαιον ἐμβαίνει εἰς τὴν παράδοσιν ὁ διδάσκαλος, διότι μερικὰ μαθήματα μᾶς τὰ παρίδιδεν ὁ βοηθὸς καὶ μερικὰ ὁ ἴδιος διδάσκαλος ἦτο γέρων, καὶ ὅστις τὸν ἐβλεπε δίχως νὰ θέλῃ ᾄθάνετο σεβασμὸν πόσον ὠραία ὠμίλει· ποτὲ δὲν ἐτιμώρει· μόνον ἐν βλέμμα νὰ ἔρριπτεν ὄλοι ἡσύχαζον.

Οἱ γέλωτες ἔπαυσαν ἀμέσως. Ἐπλησίασε πρὸς ἐμὲ καὶ μοῦ εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖαν τὸν φωνήν.

— Τί ἔχεις καὶ κλαίεις;
— Τὸ φόρεμά μου! εἶπα καὶ μὲ κατέλαβαν λυγμοὶ καὶ δὲν εἰμπόρεσα νὰ εἶπω τίποτε περισσώτερον.

Τότε μὲ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ προχωρήσας εἰς τὸ μέσον τῶν συμμαθητῶν μου.

— Παιδιά μου, εἶπεν, αὐτὸ τὸ φόρεμα εἰς πολὺ ὠραῖον· τὸ ἔραψε μία μητέρα, ἴσως πτωχή, ἀλλὰ

πολὺ καλῆ· διὰ τὸν υἱὸν τῆς· ὅστις ἀπὸ σᾶς τὸ περιπαίξῃ θὰ δεῖξῃ ὅτι δὲν ἔχει καρδίαν.

Καὶ ἤρχισε τὸ μάθημά του.

Οἱ συμμαθηταὶ μου ἐνόησαν ὅτι μολοντί ὁ γέρων διδάσκαλός μας εἶπεν ὅτι τὸ φόρεμά μου ἦτο πολὺ ὠραῖον, ἐκεῖνο ἦτο ὅλως διόλου παλαιὸν, καὶ ὅτι ἀπλῶς ἀπὸ εὐγένειαν τὸ εἶπε, ἀλλ' ἐνόησαν ἐπίσης ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γελοῦν μὲ αὐτὸ καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ κόκκινόν μου φορεματάκι τὸ ἐτιμώσαν ὡς νὰ ἦτο ἀληθινὰ ὠραῖον καὶ κομψόν. Καὶ ὅλα τὰ ἄλλα φορέματα τὰ ὅποια μοῦ ἔλαβεν ἢ μικτέρα μου, ποτὲ δὲν τὰ ἐπερίπαιζαν πλέον οἱ συμμαθηταὶ μου.

Διὰ τοῦτο, μολοντί τὸρα εἶμαι πλούσιος, καὶ φορῶ ἀληθινὰ καινούργια φορέματα, αὐτὸ τὸ παλαιὸν φορεματάκι μου τὸ φυλάττω ἐδῶ μέσα εἰς τὸ κιώτιον ὡς πολυτίμον ἀνάμνησιν, διότι μοῦ φέρει εἰς τὸν νοῦν μου τὴν ἀγαπητὴν μου μητέρα, τὴν ἀγαθὴν μου διδάσκαλον, καὶ τοὺς μετάνοησαντας συμμαθητάς μου.»

Ὁ Κύρ Σταυρὸς ἦτο συγκινημένος· συγκινημένοι δὲ ἦσαν καὶ οἱ δύο ἀνεψιοὶ του, καὶ ἀπὸ τινος παρετήρουν μὲ σεβασμὸν τινα τὸ κόκκινον παλαιὸν φορεματάκι, τὸ ὅποῖον ὁ θεὸς τῶν ἐβύλαξεν πάλιν εἰς τὸ κιώτιόν του.

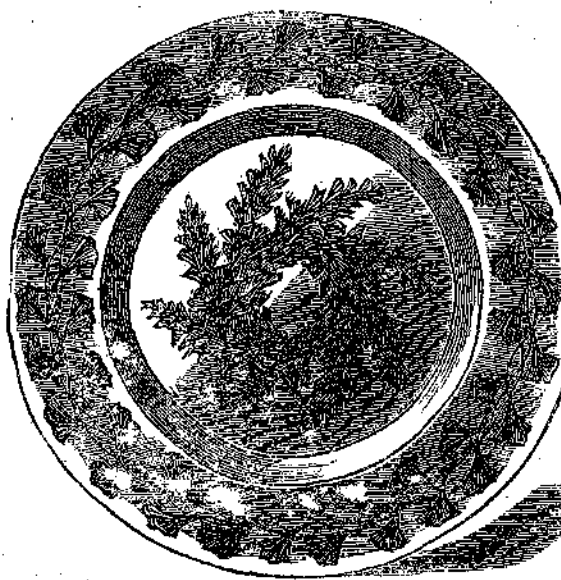
ΦΥΣΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Εἶμαι βεβαία ὅτι ὄλοι ἐπιθυμεῖτε νὰ εἰξεύρῃτε ζωγραφικὴν ἀλλ' ἢ ζωγραφικὴ ἀπαιτεῖ πολλὴν καιρὸν νὰ τὴν σπουδάσῃ κανεὶς, ἀπαιτεῖ δὲ καὶ φυσικὴν κλίσιν· δὲν εἰμπορεῦν ὄλοι νὰ μεταφέρουν εἰς τὸ χαρτίον ἢ τὸ πανίον ὅ, τι βλέπουν, μὲ τὸ σχῆμά του καὶ μὲ τὸ χρῶμά του. Καὶ ὁμοίως εἶνε δυνατόν, εἰς μίαν στιγμὴν, νὰ γείνετε τόσον καλοὶ ζωγράφοι, ὥστε πολλοὶ καλλιτέχναι νὰ σᾶς ζηλεύουν.

Ὅλοι ἐλαυμάσατε βέβαια τὰ χρώματα τῶν φύλλων τοῦ φθινοπώρου, τὰ χρώματα ἐκεῖνα τὰ ὅποια εἶνε τόσον ποικίλα, καὶ ἔχουσιν ὅλα τὰ εἶδη τοῦ κοκκίνου, τοῦ κιτρίνου, τοῦ καστανοῦ, ἀπὸ τοῦ κατακοκκίνου μέχρι τοῦ τριανταφυλλιάου χρώματος, ἀπὸ τοῦ υποκιτρίνου μέχρι τοῦ κατακιτρίνου

τοῦ ὁμοίωζοντος μὲ χρυσόν. Αὐτὰς τὰς διαφορὰς τοῦ ἰδίου χρώματος, ἢ ὅπως τὰς λέγουσιν, τὰς ἀποχρώσεις, εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ τὰς μιμηθῇ πιστῶς, ἀληθινῶς ὁ ζωγράφος ἐπὶ τῶν εἰκόνων του, σᾶς ὅμως, εἰμπορεῖτε νὰ τὰ κατορθώσητε τοῦτο ἀξιόλογα.

ὑποθέτω ὅτι θὰ ἔχετε καμμίαν παλαιὰν ξυλίνην ἐργαστήριον, κανὲν ἀγγεῖον, τὸ ὅποῖον ἐπιθυμεῖτε νὰ κάμητε καινούργιον καὶ νὰ τὸ μεταβάλτετε. Κατ' ἀρχὰς μαζεύετε ἀρκετὰ φύλλα, ἀπ' αὐτὰ τὰ ὅποια σᾶς εἶπα, φροντίζετε δὲ νὰ ἐκλέγητε ὅσα ἔχουν καλλίτερον χρωματισμὸν, καὶ ἔχουν τὸ ὠραιότερον σχῆμα. Προτιμᾶτε δὲ ὅσα εἶνε πολὺ ξηρά, διότι ἂν μεταχειριζέσθε ὅσα ἔχουν ὑγρασίαν μέσα των, θὰ βλάψουν τὸ

ἔργον σας. Θέτετε τὰ φύλλα αὐτὰ ἐντὸς ἐνὸς βιβλίου καὶ τ' ἀφήνετε νὰ πιεσθῶν ἐκεῖ μέσα ἀρκετὸν καιρὸν, διὰ ν' ἀφήσουν τὴν ὑγρασίαν τὴν ὅποιαν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν ἀκόμη.

Ἐπειτα, τὸ πρᾶγμα τὸ ὅποῖον θέλετε νὰ διακοσμήσητε, τὸ βάφετε μὲ μαῦρον χρῶμα. Ὄταν τὸ πρῶτον στρώμα τοῦ χρώματος ξηρανθῇ, τρίβετε τὴν ἐπιφανείαν του μὲ ὑαλόχαρτον διὰ νὰ γείνη ὑαλιστερή, ἔπειτα τὸ βάφετε ἄλλην μίαν φορὰν, καὶ πάλιν τὸ ὑαλιζέτε· καὶ ἐπαναλαμβάνετε τρεῖς φορὰς τὸν χρωματισμὸν καὶ τὸ τρίψιμον διὰ τοῦ ὑαλοχάρτου.

Ἐπὶ τοῦ πράγματός σας ἐκείνου τὸ ὅποῖον ἔχετε ἐτοιμάσει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, κολλᾶτε τὰ φύλλα, τὰ ὅποια ἔχετε

ἐκλέξει, μὲ γόμμιν. Τὰ κολλᾶτε δὲ ὅπως σᾶς ἀρέσει καλλίτερον ἢ ὡς ἀνοδοδέσμας, ἢ ὡς γκιρλάντας, ἢ ὅπως ἄλλως θέλει ἡ καλαισθησία σας καὶ ἡ φαντασία σας. Ἡ ἐργασία αὕτη ἀπαιτεῖ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἐπιδεξιότητα, καὶ δὲν πρέπει νὰ βουτήξητε τὰ δάκτυλά σας εἰς τὴν γόμμιν, διότι τότε θὰ κολλήσουν ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα καὶ θὰ τὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὴν θέσιν των.

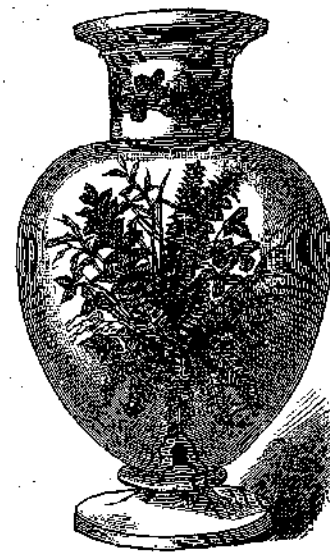
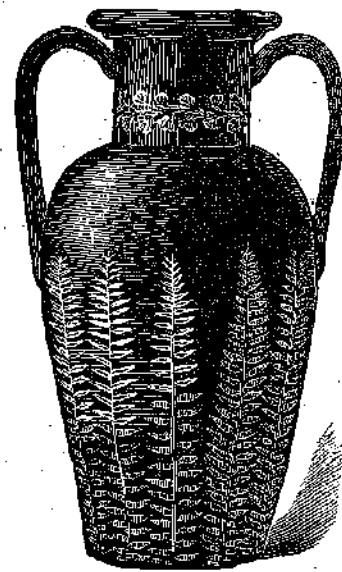
Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο λυόνετε ὀλίγην ψαρύ-

καλλαν μέσα εἰς ζεστὸν νερόν. Μὲ ἓνα χρωστήριον (πινέλλο) ἀλείφετε τὸ ἀγγεῖον, τὴν ἐργαστήριον, ἢ ὅ, τι ἄλλο. Ὄταν ξηρανθῇ τὸ στρώμα καὶ αὐτῆς τῆς κόλλας, τότε τὸ ἀλείφετε μὲ βερνίκι, τὸ ὅποῖον, ὡς εἰξεύρετε, εἶνε διαφανές. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ ἀλείφετε καὶ δευτέραν φορὰν μὲ βερνίκι, καὶ ἔπειτα καὶ τρίτην. Λέγω δὲ τὴν ἄλλην ἡμέραν, διότι εἶνε ἀνάγκη τὸ πρῶτον στρώμα τοῦ βερνικιοῦ νὰ ἔχη πιάσει καλά, πρὶν νὰ τὸ ἀλείψετε μὲ ἄλλο.

Εἰξεύρετε τί συμβαίνει; Τὰ φύλλα σας φυλακισμένα κάτω ἀπὸ τὸ ἀδιαπέραστον ἄλλὰ καὶ διαφανές ὡς ὕαλος κέλυμμα, διατηροῦσι τὰ χρώματά των, τὸ σχῆμά των, τὴν χάριν των καὶ ἀποτελοῦν ὠραϊότηταν διακόσμησιν. Ἡ διακόσμησις αὕτη προξενεῖ περισσώτερον ἐντύπωσιν ὅταν τὸ ἀντικείμενον ἔχη μαῦρον χρῶμα· ἐν τούτοις ὠραῖαν ἐντύπωσιν προξενεῖ καὶ ἐπὶ τῶν ἀγγείων, τῶν κατασκευαζομένων μὲ τὸ σὺνηθες χῶμα.

Βλέπετε ἐδῶ διάφορα σχέδια τὰ ὅποια εἰμποροῦν νὰ σᾶς χρησιμεύσουν ὡς ὑποδείγματα, ἢ τοῦλάχιστον νὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ εὗρητε ἄλλα μὲ τὸν νοῦν σας.

(Μιμηταὶ) ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

Η ΜΑΣΚΑΡΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Στάσου μὴ μ' ἀφίνης,
Κούκλα μου χρυσή·
Ἐλα δὲ νὰ γίνης
Μασκαράς καὶ σύ...

Τί μεγάλη σχόλη!
Ἄκου' τραγουδοῦν
Μασκαρεῖοντ' ὄλοι
Καὶ χοροπηδοῦν.

Τί θές νὰ σοῦ βάλλω;
Ντόμινο μακρὸ,
Ἢ σταθὶ μεγάλο,
Κούκλα μου μικρὴ;

Καὶ δὲν θάνε τάχα,
Φῶς μου, πειδὸ καλά
Νὰ σὲ κάνω βλάχα
Μὲ φλωριά πολλά;

Ὅχι, δὲν θ' ἀρέθης·
Ἄές, τί σοῦ κεντῶ,
Ζῶνθ θὰ φρεθῆς
Κ' ἔγα τρικαντῶ.

Θὰ σ' εὐχαριστήσω!
Μὰ τί συλλογᾶσαι;
Ὅπως κ' ἂν σὲ ντύσω
Μασκαράς δὲ νᾶσαι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΡΟΔΑΝΙ

Εἰς ἓν πτωχικὸν σπήτι, εἰς τὴν ἄκρην τῆς πόλεως, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἐκοιμῶντο βαθεῖα κατέπιν ἀπὸ τὴν βαρεῖα δουλειὰ τῆς ἡμέρας· ἀλλὰ εἰς τὸ κρεβάτακι του ὁ μικρὸς Τέλης τεσσάρων χρόνων, ἦταν ἐξυπνος ὡς ἄν μικρὸ ποντικῆν, καὶ μετὰ μάτια ὀλάνοικτα ἐκύτταζε μίαν ἀκτίνα τοῦ φεγγαριοῦ, ἢ

ὅποια ἔμβαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο ποῦ ἦταν δίχως καραπέτασμα.

Ἡ ἀκτίς τοῦ φεγγαριοῦ ἐφώτιζε τὰ σκεύη τοῦ μαγειριοῦ ποῦ ὕδαζαν κρεμασμένα εἰς τὸν τοίχον, καὶ τὸ ὠρολόγι ποῦ ἔκαινε τικ τικ μέσα ἔς τὴν ξυλίνην του θήκη· ἀλλὰ ὁ Τέλης δὲν ἐβλεπεν αὐτά. Τὸ περισσότερο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἐπιπτεν ἐπάνω εἰς τὸ ροδάκι τῆς μητέρας του, καὶ ὁ Τέλης, ἐνθουμήθη πόσας ὥρας ἐπεριούσε κάθε ἡμέραν κοντὰ εἰς τὴν

μητέρα του ποῦ ἔγνεθε, καὶ ἐβλεπε τὸ λινάρι νὰ τυλίγεται εἰς τὰ ροδάκι, καὶ τὸ ροδάκι νὰ γορῶ γρήγορα, μετὰ ἓνα ὄρουρον ὁ ὅποιος ἄλλοτε τὸν ἀπεκοίμιζε καὶ ἄλλοτε τὸν ἔκαινε νὰ συλλογίζεται εἰδῶν εἰδῶν πράγματα. Ὁ Τέλης λοιπὸν ἀφοῦ ἐκάθησε ἐπάνω ἔς τὸ κρεβάτακι του εἶπε μετὰ τὸν νοῦν του:

Ἄν εἴμποροῦσα νὰ ἔγνεθα λιγάκι κ' ἐγώ, ἢ δουλειὰ τῆς μητέρας θὰ πήγαινε ἐμπρός.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶχαν κλειστά τὰ μάτια των, ὁ Τέλης ἦτο βέβαιος, ἐκύτταζε ἀκόμη μίαν φοράν τὸ ροδάκι καὶ ἀμέσως ἓνα μικρὸ ποδαράκι γυμνὸ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ πάπλωμα, ἔπειτα ἓν ἄλλο, καὶ ἔπειτα ὅλος ὁ Τέλης. Ἐστάθη ὀρθὸς εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου καὶ ἤκουσε: καί, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἐκοιμῶντο...

Εἰς τὴν σιωπὴν ἐκείνην μόνον ἡ ἡσυχος ἀναπνοὴ των ἤκουετο. Σιγά, πολὺ σιγά, μετὰ μόνον τὸ νυκτικὸ του ὑποκαμισάκι, ὁ Τέλης ἐπήγεν ἕως εἰς τὸ ροδάκι καὶ ἤρχισε νὰ γνέθῃ, ὅπως ἐβλεπε νὰ γνέθῃ ἡ μητέρα του. Αὐτὴ ἐξύπνησε ἔξαφνα ἀπὸ τὸν γνωστὸν τῆς κρότον. Ἐσκυψεν, εἶδε τὸ ροδάκι ποῦ ἐγύρνα γρήγορα γρήγορα, καὶ εἶδε καὶ ἓνα μικρὸ πλασματάκι κάτασπρο, μετὰ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά ποῦ ἔλαιπαν εἰς τὴν λάμπην τοῦ φεγγαριοῦ, τὸ ὅποιον ἐκάθητο εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ ἔγνεθε προσεκτικὰ.

— Τί εἶνε; τί τρέχει; ἐφώναζε ἐξυπνήσασα τὸν ἄνδρα τῆς.

Ὁ πατέρας ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ ἤρχισε νὰ γελά:

— Εἶνε ὁ Τέλης μας, καλέ, ὁ Τέλης. Τί κάμνεις αὐτοῦ πονηρό; Ἐλα γρήγορα νὰ ξαναπλάγιασῃς.

— Πατέρα, εἶπεν ὁ μικρὸς φοβισμένα, θέλω νὰ βοηθήσω τὴν μητέρα ποῦ κάθε μέρα γνέθει. Καὶ εἶπα μετὰ τὸν νοῦν μου: «Σὰν γνέψω ἐγὼ τὴν νύκτα, ἐγὼ ποῦ δὲν ἔχω τώρα ὕπνον, θὰ μπορέσῃ ἡ μητέρα νὰ μὴ δουλέψῃ αὐρὸν καὶ νὰ ξεκουρασθῇ.» Ἡ μητέρα ποτὲ δὲν ξεκουράζεται, πατέρα!

Τὸ λινάρι ἦτο μπερδεμμένο· ἡ μητέρα του ἐνόησε ὅτι τῆς ἐχρειάζετο πολὺς καιρὸς διὰ νὰ ξεμπερδέψῃ τὸ γνέψιμο τοῦ Τέλη· ἀλλ' ἀδιαφοροῦν ὅταν ὁ μικρὸς ἐξαναπλάγιασε εἰς τὸ κρεβάτακι του τὸν ἐφίλησε πειθὸ γλυκὰ ἀπὸ ταῖς ἄλλαις φοραῖς, διὰ τὴν καλὴν ἐπιθυμίαν ποῦ ἔδειξε νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα του.

(Κατὰ Ἀνδρῆσον)

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Ἐκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν ὄγδον διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως» τὸν προταθέντα ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου ἐκρίθησαν ἄξιοι:

Τοῦ βραβείου
Τρυποκάρυδο, ἐτῶν 9
τοῦ πρώτου ἐπαίνου
Ποικιλανθίς, ἐτῶν 12

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου
Ζεφύρειος Αὔρα
Εὐφήμευ μνείας

(Ὁ μὲτὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας)

Μικρὸς Μάντις, 10 1/2. — Ἀνατέλλουσα Σελήνη, 9. — Μικρὰ Περιστέρα, 13 1/2. — Σωτήριος Α. Βεροῦης, 12 1/2. — Ἀριέττα Ἀργέντη, 9. — Γεώργιος Ε. Φακίρης. — Σταυτοπαίπελη, 13. — Ἀστέρεις Οὐρανός. — Γ. Σ. Δημητριάδης, 8. — Εὐρυσθένης Α. Μελανῆς, 11 1/2. — Ἐκτωρ ὁ Τρώς, 12. — Σ. Π. Τράκας, 12. — Ἀτίλλας, 12. — Ροδόχορος Μηλέα, 10. — Χρῆστος Α. Γούναρης, 12. — Μικρὰ Ἐλαφος, 11. — Κωνστ. Δ. Τροχάνης. — Ἰωάννα Δυκρῶ, 10. — Ἰππόλυτος Δυκρῶ, 8. — Βασιλῆος. — Ἑλληνικὴ Σημαία, 12 3/4. — Λέου Ρουέ Φὸ Τί Λιν, 10. — Χρυσοστέφανος Ἀπόλων, 8 3/4. — Ἀραβικὸς Ἴππος, 14. — Παπαρούνα. — Ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης, 13. — Μικρὸς Καπουκῆνος, 10 1/2. — Ἀγγελικὴ Σαρσὴλη, 11. — Κατίνα Ἀθανασιάδου, 13. — Ἐρυθρὸς Φιττακός, 11 3/4. — Γεώργιος Ζαφειράκης, 12. — Γέρων Κηπουρός, 10 1/2. — Μέγας Ναπολέων Βοναπάρτης, 14. — Μίνως Ν. Ξενάκης, 11. — Περικλῆς Σ. Φωτίου, 10.

Ὡ! σεῖς οἵτινες ἐστείλατε διαγωνισμὸν, ὅς ἐνοῦθ, ἀνυπομονεῖτε, περιμένετε μετὰ συγνώμην ν' ἀκούσῃτε τὴν κρίσιν τῆς φιλῆς σας «Διαπλάσεως» περὶ τοῦ ἔργου σας.

Ὁ εἰς θὰ λέγῃ μετὰ τὸν νοῦν του:

— Ἀρά γε θὰ με βραβεύσῃ; πῶς θὰ τῆς φανοῦν αἱ εὐφρολογίαι τῆς ὁποίας ἔβαλα μέσα εἰς τὸ διήγημά μου; Ἀλλὰ διάλογον ποῦ δὲν ἔβαλα διόλου! Ὅταν ὁμιλῶ μοῦ φαίνεται εὐκολώτατος ὁ διάλογος, ἀλλὰ ὅταν γράφω δὲν εἴμπορῶ νὰ τὸν καταφέρω. Νὰ ἰδοῦμεν πλέον τί θὰ μοῦ πῇ. Τοῦλάχιστον θὰ τῆς φανῇ ἄστετον;

Ὁ ἄλλος θὰ λέγῃ:

— Εἰς ὅλα τὰ πράγματα δὲν με δυσαρεστῶ νὰ εἶμαι πρῶτος, ἀλλ' εἰς τὴν κρίσιν θέλω νὰ εἶμαι τελευταῖος. Ἐγραμμένος νὰ εἶνε τελευταῖον τὸ ὄνομά μου· διότι, ὡς νὰ φεύγουν ὄλοι οἱ πρὸ αὐτοῦ, μένει αὐτὸς μόνος μετὰ τὸ βραβεῖον καὶ τὸ λαμβάνει.

Ὁ ἄλλος:

— Ἐγὼ δὲν πιστεύω νὰ βραβευθῶ· ἀκόμη δὲν ἔμαθα νὰ γράφω· καὶ εἶμαι μικρὸς· ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε τί θὰ μοῦ εἰπῇ διὰ τὸ ὕψος μου· εἶνε καλόν; εἶνε ἀσχημὸν; ἔλπιζει νὰ γράφω καλλίτερα τὴν ἄλλην φορὰν; θέλω νὰ με συμβουλεύσῃ νὰ μορφώσω καλόν

παράξενα ονόματα. Λοιπόν, θά μου εἰπῆ κανείς σας θά βραβεύθῃ, θά ἐπαινθῇ; «ὦ! μηδένα πρὸ τέλους μακάριζε» καὶ μάλιστα τὸν Μικρὸν Μάντιν, ὅστις δι' αὐτὸ τὸ τέλος χάνει τὰ πάντα κρῖμα τοιοῦτο διηγηματάκι νὰ τελειώῃ τόσον ἀνοστα!

Πόσον ὠραία στολισμένον εἶνε τὸ διηγηματάκι τῆς Ποικιλανθίδος! ἔχει καὶ εὐφύιαν καὶ συμπέρασμα καὶ παρεκβάσεις, καὶ χάριν ἕως καὶ τὸ τῆς Ζεφυρείου Αὔρας τὸ ὅποιον ἔχει ὕψος χαριτωμένον καὶ ζωηρὸν νομίζεις ὅτι αἱ λέξεις γελοῦν ὅταν τὰς ἀναγνώστῃς· καὶ μετ' ἄνθη στολίζει τὰς φράσεις τῆς, καὶ ποίας ἀστραπῆς εὐφυσολογιῶν ἐκπέμπει εἰς τὰς παρεκβάσεις τῆς;

Τὸ Τρυποκάρυδο ἐρᾶν ζωηρότατον καὶ εὐφυστότατον τὸ διηγηματὸν ἀπὸ τῆν ἀρχὴν ἕως εἰς τὸ τέλος εἶνε γεμάτο πνεῦμα· ἀλλὰ εἶνε ἀπίθανος ἢ ὅλη ὑπόθεσις τὴν ὅποιαν ἐπινοεῖ· αὐτὸ τὸ θάρρος τοῦ ποντικοῦ ποῦ τρέχει καὶ κυνηγᾷ τὸν γάτον εἶνε ἀπίστευτον· ἕως τότε εἰξεύραμεν ὅτι οἱ γάτοι κυνηγοῦν τοὺς ποντικούς· διὰ τὰ τοὺς φάγουν καὶ ὄχι οἱ ποντικοὶ τοὺς γάτους, ὅπως τὰ παιδιὰ κυνηγοῦν τὰ φρούτα καὶ ὄχι τὰ φρούτα τὰ παιδιὰ· καὶ οἱ ποντικοὶ εἶνε τὰ φρούτα τῶν γάτων· ἐν ἦτο τόσον γενναῖος ὁ ποντικός, ὅπως τὸν περιστῆναι τὸ Τρυπο-

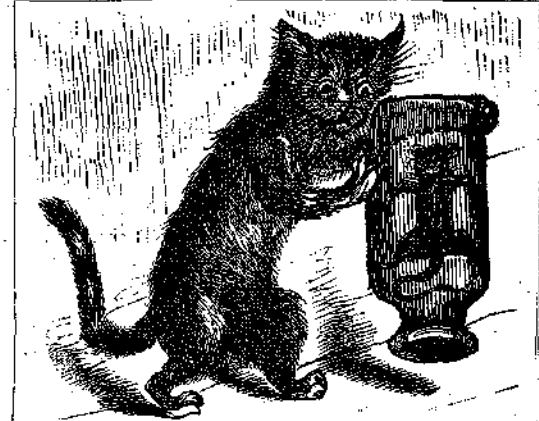
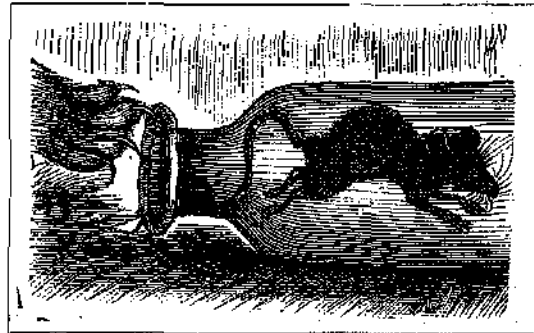
κάρυδο, θά καταδέχετο νὰ φύγῃ ἔτσι δειλὰ καὶ νὰ χωθῇ μάλιστα διὰ νὰ γλυτώσῃ εἰς μίαν φιάλην; ὅταν κανείς γράφῃ, πρέπει νὰ δημιουργῇ χαρακτήρας ἀληθινούς, πιθανούς, φυσικούς· ὁ χαρακτήρ τοῦ ποντικοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀπίθανος· ἐπιτατᾷ πὺς δὲν παρετήρησε τὸ Τρυποκάρυδο ὅτι ἡ στάσις τοῦ ποντικοῦ ἐντὸς τῆς φιάλης εἶνε στάσις φοβερίμου, τρέμοντος, ἀγωνιώντος, καὶ ὄχι κορσιδεύοντος; εἰξεύρομεν ὅτι ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν τὴν ἐφάντασθη οὕτω τὸ Τρυποκάρυδο διὰ νὰ εὖρη ἀφορμὴν νὰ δείξῃ εὐφύιαν· ἀλλὰ ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν τὴν ὠραν τῶν καὶ τὸν τόπον τῶν, πρὸ πάντων δὲ ἡ εὐφύια· τὸ ἄλλας δὲν ἐμβαίνει παντοῦ, παραδείγματος χάριν εἰς τὸ ριζόγαλον, καὶ τὸ ἀττικόν ἄλλας ἢ εὐφύια δὲν ἐμβαίνει εἰς μερικὰ μέρη· τοῦλάχιστον πολλάκις πολλὰ πράγματα τὰ ἀνοσταίνει ἀντὶ νὰ τὰ νωστιμίσῃ· τοῦτο δὲ συνέβη καὶ ἐδῶ ἀπὸ τὴν μεγάλην προσομίαν νὰ κάμῃ τὸ διηγηματὸν τοῦ πολὺ εὐφύης, τὸ Τρυποκάρυδο τὸ ἔκαμε χειρότερον, ἀπίθανον καὶ κάπως ἐπιτηθευμένον. Ἐν τούτοις μετ' ὅλα αὐτὰ, διὰ τὴν γοργότητα τοῦ ὕψους, διὰ τὴν ζωηρότητα τῆς ἀφηγήσεως, διὰ τὴν εὐφύαν τοῦ χαριστολογίου, ἐπειδὴ εἶνε τὸ σχετικῶς καλλίτερον ἀπὸ ὅλα, κρίνεται ἀξίον τοῦ βραβείου.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Γνωρίζετε τὸν Μουστάκα, εἶνε ὁ πρῶτος τῶν γάτων τῆς γειτονιάς. Ἡ φύσις τὸν ἐπράξις μετρίχως μαύρας, πυκνῆς καὶ γοχλιοστερας ὅσῃν βελούδο καὶ μετ' οὐρὰ μακροῦ καὶ φουτυτῆ. Ὅσοι εὐμορφος εἶνε, ἄλλο τόπω εἶνε ἔξυπνος· καὶ τὸ μεγαλειτέρον τοῦ πλεονέκτημα εἶνε ὅτι δὲν καταδέχεται ποτὲ νὰ κάμῃ, ὅσῃν μερικούς κακοσυνειθισμένους ὁμοφύλους

τοὺς ποντικούς, διὰ τοὺς ὁποίους αἰσθάνεται ὅσῃν γάτος ἰδιαιτέραν συμπάθειαν.

Ἀλλὰ ὁ Μουστάκας μ' ὅλα του αὐτὰ τὰ χαιδιά καὶ τὴν καλοπέρασι, ἔχει ἀρκετὸν καιρὸ ποῦ δὲν

τοῦ, ἐπισκέψεις εἰς τὰ φαγητὰ τῶν κυρίων του. Ὅλοι τοῦ σπησιῶ οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀγαποῦν, ὅλοι τὸν χαιδεύουν, ὅλοι παίζουν μαζὶ τοῦ· μάλιστα ἢ μικρὰ του Κυρία, τὴν ὅποιαν καὶ αὐτὸς ἀγαπᾷ καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, ὄχι ὁμως περισσότερο καὶ ἀπὸ

φαίνεται καλὰ περιπατεῖ ὅσῃν σκεπτικός καὶ τόσῃν προσυλακτικός, ὥστε σὲ κάθε δύο τρία βήματα στέκει ἔξωκα καὶ παρατηρεῖ δεξιᾶ, ἀριστερᾶ, ἐπάνω κάτω, ἀπ' ὀπίσω, παντοῦ τέλος πάντων ὅσῃν νὰ φηῖται κάτι τι.

Τί τάχα νὰ φοβῆται, αὐτὸς τὸν ὅσῃν ὅλοι ἐνομάζουν ἀτρόμητον Μουστάκα;

Ὁ Μουστάκας, ὅν καὶ γάτος, ἔχει καὶ αὐτὸς τὰ βασάνά του. Αἰτία δὲ τῶν βασάνων τοῦ εἶνε ἕνας... ποντικός.

Ἕνας ποντικός; Μάλιστα! ἕνας ποντικός, ὁ ὁποῖος κατὰ κακίην του τύχην ἐτρέψασε πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὸ σπῆτι ποῦ μένει ὁ Μουστάκας.

Ὁ Τυροφάγος — ἔτσι ὀνομάζεται — εἶνε ποντικός κακομογυρισμένος, τολμηρὸς δὲ καὶ πονηρὸς ὅσῃν κέρνει. Ἡ μεγαλειτέρα του εὐχαρίστησις εἶνε νὰ πειράξῃ τοὺς κακοὺς γάτους.

Ἡ φήμη τοῦ Μουστάκα, ὡς φοβεροῦ τῶν ποντικῶν ἐξολοθρευτοῦ, ἀπὸ ποντικοῦ εἰς ποντικὸν στόμα ἔφθασε καὶ εἰς τ' αὐτιά τοῦ Τυροφάγου. Ἀμα τὸ ἤκουσεν: «Ἐγὼ θά τοῦ δείξω!» εἶπε· καὶ ἀμέσως μαζεύει τὰ μπαγάκια του καὶ τῶσπ! κουβαλιέται στὸ σπῆτι τοῦ Μουστάκα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀρχίζουν τὰ βασάνα τοῦ Μουστάκα. Καὶ τί δὲν τοῦ κάμνει; Ἐνῶ ὁ Μουστάκας κἀθῆται ἤσυχος αὐτὸς βγαίνει κρυφὰ ἀπ' τῆ

φωλεά του, τὸν πλησιάζει χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ καὶ πότε τοῦ τραβᾷ τὴν οὐρὰ, πότε τὸν καθαλιεύει ὅσῃν νὰ σηκωθῇ δὲ ὁ Μουστάκας αὐτὸς ἀστραπή.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλά τοῦ σκαρῖνει καὶ ὁ Μουστάκας πάει νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Αὐτὸς γάτος καὶ νὰ καταντήσῃ παιγνίδι ἐνὸς ποντικοῦ! Ἄ! αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται.

Πολλὰ στρατηγήματα μετεχειρίσθη διὰ νὰ τὸν ἔξαστρέψῃ, ἀλλ' ὅλα ἀπέτυχον.

Ἕνα πρωὶ κρυμμένος ἀπὸ κάτω στὸν καναπέ, ἔστησε καρτέρι τοῦ Τυροφάγου, ἀποφασισμένος νὰ μὴ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ καὶ ἂν δὲν τὸν πιάσῃ. Ἐκεῖ κρυμμένος λοχαριάζει τί μαρτύρια νὰ τοῦ κάμῃ ὅσῃν τὸν ἀρκάξῃ στὰ νύχια του.

Ὁ Τυροφάγος ἀπὸ τὴν ἐτίλωσε καλὰ εἰς τὸ ντουλάπι, εἶχε ἀνάγκη νὰ διασκεδάσῃ διὰ νὰ χωνεύσῃ. Τί ἄλλη καλλίτερα διασκεδάσι φηλεε παρα νὰ πειράξῃ ὀλίγο τὸν Μουστάκα. Ἐβγάλε λοιπὸν

τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ ντουλάπι, παρετήρησε καλὰ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἀπὸῦ δὲν εἶδε κανένα, ἐβγήκε σιγά, σιγά καὶ τὸ ἔβαλε γιὰ τὴν κουζίνα, ὅπου ἤλπικε νὰ εὖρη τὸν Μουστάκα.

Δύο, τρία βήματα εἶχε κάμει ὅτε ἔξωκα βλέπει ἐμπρὸς τοῦ τὰ λαμπερὰ μάτια τοῦ Μουστάκα.

Μ' ὅλον του τὸ θάρρος αὐτὴ τῆ φορὰ ὀλίγον ἔλειψε νὰ κοκκαλώσῃ ἀπὸ τὸ φόβο του, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τὸ κόβει λάσπη. Ὁ Μουστάκας τὸν στρώνει ἀπὸ κοντὸ πηδᾶ ἀπ' ἐδῶ ὁ Τυροφάγος, πηδᾶ ἀπ' ἐκεῖ· βλέπει μπροστά του μιά μεγάλη μποτίλια καὶ χώνεται μέσα ἴσα, ἴσα τὴν ὥρα ποῦ τὸ πόδι τοῦ Μουστάκα ἤγγικε τὴν οὐρά του.

Ὁ Μουστάκας ἔπιασε ἀπὸ τὸν λαμπρὸ τὴν μποτίλια, καὶ: «Καλὰ σ' ἔχω ἐδῶ» εἶπε, «Τώρα πιά δὲν μοῦ γλυτόνας.»

Καὶ ἐγύρισε τὸ στόμα τῆς μποτίλιας πρὸς τὰ κάτω διὰ νὰ τὸν ἀδειάσῃ· ἀλλ' ὁ Τυροφάγος ἐτένωσε τὰ πόδια του καὶ ἐστηρίχθη τόσον καλὰ, ὥστε ὁ Μουστάκας δὲν ἠμπόρεσε νὰ τοῦ κάμῃ τίποτε.

Ἀπὸῦ εἶδεν ὁ Μουστάκας ὅτι μετ' ὅσον τρόπον αὐτὸν ἀδίκως χάνει τὴν ὥρα του, βάζει κάτω τὴν μποτίλια καὶ χώνει τὸ πόδι του μέσα διὰ νὰ τὸν ἀρκάξῃ. Ἀλλὰ καὶ δῶ σκοῦρα τὰ ἔβηκε, διὸτι ἡ μποτίλια ἦτο μεγάλη καὶ τὸ πόδι του κοντὸ, ὁ δὲ Τυροφάγος εἶχε ζαρῶσει εἰς τὸ βάθος τῆς μποτίλιας, ὥστε τὸ πόδι τοῦ Μουστάκα δὲν τὸν ἔφθανε.

Ὁ Μουστάκας ἐγενεῖν ἄλλος ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὸν θυμὸ του, διὸτι ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν τὸν ἔφθανε, εἶδεν

ὅτι ὁ Τυροφάγος εἶχε βγάλει τὴν γλώσσάν του ὅσῃν νὰ τὸν ἐπερίπαίξῃ.

Δὲν χάνει λοιπὸν καιρὸν, ἀλλὰ στηρίζεται εἰς τὰ δύο πσινά του πόδια, ἀρκάκει τὴν μποτίλια μετ' ἅ ἐμπροσθινὰ, τὴν σηκώνει ὑψηλὰ καὶ τὴν κτυπᾷ μετ' ὅλην τὴν δύναμιν κάτω.

Ἕνα τῆσπ! δυνατό, καὶ ἕνα μιάου πιὸ δυνατό καὶ ἕνα φρρρρ, ἦσαν σημεῖα ὀλοφάνερα ὅτι ἡ μποτίλια

λικὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τῶν συνδρομητῶν μου τί μοῦ τὰς στέλλετε λοιπόν; Ἑλληνικὰς μόνον, ἑλληνικὰς στέλλετε σὺ.

Τὰ φυλλάδια μου, ἀγαπητὴ Ἀδαινα, διανεμονται ἅμα τῇ ἐκδόσει των πρὸς ὅλους τοὺς φίλους μου συγχρόνως, ἐξαίρεσεις δὲν γίνονται ὅστε δὲν πρέπει νὰ εἶσαι δυσχερ-στημένη. Ἐνθ' οὐ εἶσαι τόσοσ καλὴ, τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε πολὺ ἄγριον· δὲν τὸ ἀλλάξεις; Ἡ ὑπογραφή ἦτο τῆς Διευθύνουσας.

Γρήγορα, Ἴον, μὰ πολὺ γρήγορα γράψε μου ἂν ἔγειναν ἐντελῶς κατὰ τὸ Φερνάνδος καὶ ἡ Ρένα.

Καὶ σὺ, Μικρὸ Κινέζε Λιν-Λιν διατί δὲν μοὶ γρά-φεις ἂν ἔγεινες καλὰ; Πῶς ἀνησυχῶ!

Τὸ διήγημα τοῦ ἀδελφοῦ σου τὸ ἔλαβον, ἀγαπητὴ μου Χρυσοστέρανε Ἀπόλλων· ἀλλὰ λυποῦμαι ὅτι δὲν θά-ναμαι νὰ τὸ δημοσιεύσω.

« Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, τόσοσ πολὺ μοὶ ἤρασε

τὸ φυλλάδιόν σου τοῦ Ἰανουαρίου, ὅστε προσεκά-λεσα συναναστροφῇ εἰς τὸ σπῆί μου καὶ ἀνε-γνώσα τὰ καλά σου διηγήματα εἰς τοὺς φίλους μου » μοὶ γράφει ὁ Νεοιδεάτης. Πολὺ ὄρατα ἡ σκέψις σου, φίλε μου. Ἄν ὄλοι οἱ φίλοι μου εἰ ἐπιμούντο δὲν θὰ ὄπηρξε ἑλληνοπαίς ποὺ νὰ μὴ με γνωρίζῃ. Διότι τόσοσ ἀκόμα ἀγνο-οῦν καὶ αὐτὴν τὴν ὑπερῆν τῆς φίλης σας ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ!

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀπεδέχεται τὸν Νέον Κομήτην, Θρηῖκα τὸν Γενναῖον, Μικρὰν Σεισοουρήθραν, Φιλόπατρον Ἑλληνα, Β. Γ. Καψομπέλην, Γεώργιον Ε. Φακί-ροην, Κάσσιον καὶ Βροῦττον, Π. Γ. Ζάλλην, Βοσκο-πούλαν, Κάρολον ἸΒ' τὸν Σουηδόν, Στακτοπαίτε-λην, Μαρίαν Σεκιάρη, Ἐλαγον τὸν Δασῶν, Γ. Ἐδοστρατίου, Ἀγγαρον Πῆρ, Δήμον Θ. Χρυσοχαίδην, Μοῦρρον, Ἀνατέλλοντα Ἀστέρα, Γ. Σ. Γαλανόν, Ἀπόλλωνα τὸν Μουσηγέτην, Κρι κρι κρι καὶ Του-ροροῦδ', Μικρούλαν Τραλαδά, κλπ. κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

15. Φωνηεντόλιπον. Ἰ*—γ*ν*—χ*ρ*κ*ρ*—
—δ*σ*λ*—δ*ν—πρ π*—ν*—σ*—π*λ*ζ*—ν*—
μ*—τ*—θ*ρ*ζ*—μ*—τ*ν—π*μ*ν*ν*—μ*—σ*ν—σ*θ*
ρ*ν—θ*λ*σ*ν—μ*π*ρ*ζ*—ν*—ν*χ*σ*ζ*—λ*—τ*—
μ*π*δ*—τ*ν—σ*π*ζ*—σ*—ν*—ν*—φ*ν*ζ*—
φ*λ*μ*ζ*—τ*ζ—τ*ν—x*ν*ν*ν*.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας.

16. Συλλαβογραφίος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πόλις τῆς Ἑλλάδος, τὸ δευτέρον μου βασιλεὺς νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρ-χαίων Ἑλλήνων, τὸ σύνολόν μου βασιλεὺς νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σεινέθρος.

17. Συλλαβογραφίος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε διψοβγος τὸ δευτέρον μου εἶνε κακὸν ἐλάττωμα, τὸ δὲ σύνολόν μου δὲν εἶνε λυτπμένον.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρῆς Ἠλιάφου.

18. Λεξιγραφίος. Εἶμαι πάντοτε ὀπίσω.

Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς εἰς τὸ κεφάλι θὰ πηδήσω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Συμβαθηκοῦ.

19. Λεξιγραφίος.

Ἢε τὴν κεφαλὴν μου φέγγω, φίλοι μου ἀγαπηταί,
Ἄν τὴν κεφαλὴν μου χάσω τότε μένω ὡς... ὡς τί;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀφροῦ Παιδός.

20. Λεξιγραφίος.

Ὅταν εἶμαι μὲ κεφάλι
Ὅμοι! συμφορὰ μεγάλη
Ὅλο κλαίω καὶ θρημῶ.
Ἄν δὲ κεφαλὴν δὲν ἔχω,
Ποταμὸς μεγάλος πρῶω,
Καὶ τί κρήνη ποὺ περνώ!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κορκοράν.

21. Λογοπαίγιον. Ποία πρωτεύουσα τρώγει τὰ σίδηρα;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐρωδοῦ Νιτακοῦ.

22. Λογοπαίγιον. Πῖ πράγμα πίνει χωρὶς νὰ ἔχη χεῖρας;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

23. Λογοπαίγιον. Ποία πόλις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ποτὲ κακὴ;

Ἐστὴν ὑπὸ... ἴτιος;

24. Λογοπαίγιον. Κατὰ τί ὀμοιάζουν τὰ αὐτιά τοῦ γαϊδάρου μὲ τὸ γάλα;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πενταίου.

25. Ἀπροσδόκητον. Διὰ τί διδασκαλὸς δέρνει τὸν κακὸν μαθητήν;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γραίας ἀροῦ-

26. Ἀπροσδόκητον. Πότε τὸ στόμα σου ἐγγίζει τὸ αὐτιά σου;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Εὐόμου Ἄνθους.

27. Γρίφος.

ες ες ες

ες ες

ες νος ες

ες ες

ες ες ες

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζαφουρίου Ἀδρας.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν

28. Κνίγμα.

Mince, vive et légère, aux brillantes couleurs,
Un souffle me fait naître et d'un souffle je meurs.

ΑΥΣΕΙΣ

- 1. Ὁ Ἕλλην πρέπει νὰ εἶνε γενναῖος ὁ δειλὸς εἶνε ἀνά-ξιος νὰ ὀνομαζέται Ἕλλην· διότι ἡ Πατρις θέλει ἕκαστον τῶν τέκνων τῆς νὰ εἶνε ἀνδρῖνον καὶ ὄχι ἀναδρον· νὰ τὴν τιμᾷ καὶ ὄχι νὰ τὴν ἀτιμάζῃ. — 2. Κατάνη. — 3. Βῆτα. — 4. Ἀηδόν. — 5. Ἀνατροπή. — 6. Ζωμὸς — Ἐμὸς — 7. Παῦλος — Αὔλος. — 8. Τὸν ἴμοιόν του. — 9. Ἡ Ἄλοπα-κόννητος. — 10. Ὁ Ἀρχάγγελος. — 11. Τὸ Ἀουτάριον. — 12. Ἄν γεννηθῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. — 13. Ὅταν ἔχη τὰ ἰδικὰ του τέσσαρα καὶ ἐν εἰς τὸ στόμα του νὰ τὸ τρώγῃ. — 14. Cleopâtre (Clé-o-pâtre).

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἄγγαρον Πῆρ, 4. — Ἀνατέλλοντα Ἀστέρα, 5. — Ἀποστόλου Σμαράδα Ι. 7. — Βοσκοπούλα, 10. — Γραία Αικατερίνη, 5. — Γρηγορίαν Αικατερίνη Π. 6. — Ἑλλη, 8. — Εὐστατιάδης Εὐσερ, 6. — Ζάλλης Παναγιῆς Γ. 6. — Ἰερλοχίτης, 7. — Ἴον, 13. — Κορμάδη Ἰούλιαν, 12. — Κάρολος ἸΒ' ὁ Σουη-δός, 9. — Κάσσιος καὶ Βροῦτος, 10. — Κίρη, 12. — Κολακοτσῆς Δ. 1. — Κοραῖς, 7. — Κρίστος Μάρκα Γ. 1. — Κυριακὸς Νίκος, Π. 1. — Κωτσάκης Διου. Α. 8. — Μισσοβίδης Ἄλ. 11. — Μίγας Παυλὸς Βοσκοπέτης, 8. — Μικρὸς Κινέζος Χου-Χου, 4. — Μικρὸς Νόντις, 11. — Μιχαηλίδης Γ. Π. 10. — Νεοιδεάτης, 9. — Νέος Κομήτης, 8. — Παπουκωνταίνου Κ. Π. 4. — Πάσαρη Ἀλεξάνδρα, 6. — Πρωτῆρος Εἰσαν, 5. — Σαρνολὴ Ἀγγελά, 10. — Στακτοπαίτελης, 3. — Τικὴ Μαρία, 8. — Φακίρης Γ. Ε. 12. — Χρυσοστέραιος Ἀπόλλων, 8. — Χρυσοχάιδης ἄδρος Θ. 6.